

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 SEPTEMBER 1917.

NO. 14.

Efter kriget -- vad?

Denna artikel är riktad till alla arbetare inom stålindustrien, gjutier, maskin- och elektriska verkstäder.

Självbevarelse är naturens första lag. Vi följa denna när utgången ligger nära till hands, men vi glömma att preparera för framtiden.

Vi arbetare i Amerika njuta, till en viss grad, av det välstånd som är orsakat här genom det förfärliga slaktandet av andra arbetare i Europa.

Maskinarbete och krigsbeställningar.

Det stora behovet av maskinarbete av alla klasser har gjort att arbetsköparne inom denna industri måst höja daglönen en smula för att kunna behålla sina arbetare tills de fått sina beställningar färdiga. De flesta större verkstäderna inom landet arbetar nästan uteslutande på guvernementsbeställningar för krigsbruk, vilket lämnar det arbete som vanligen kan erhållas under normala förhållanden, i händerna på de mindre fabrikanterna.

Men detta kommer icke att räcka för alltid, och det kommer att ha ett mycket stort inflytande för metallarbetare, om icke förr så vid krigets slut.

Stora och små utsugare.

Vid krigets slut komma de större fabrikanterna att förlora krigsbeställningarna men i stället vinna tillbaka de vanliga beställningarna, emedan de hava alla möjligheter för att bringa fram den färdiga produkten på mycket kortare tid och till billigare priser, detta emedan de kunna köpa råmaterialerna i större kvantiteter. Återförsäljaren fordrar att hans order blir levererad så fort som möjligt för att tillfredsställa sina kunder och naturligtvis placeras sin order hos den firma som kan fylla den på kortast tid. Även här, de mindre mellanhändernas affärer minskas, emedan de större firmorna kunna köpa direkt från producenten.

Denna process gör att tusentals arbetare bliva arbetslösa och är en fin maskin för att producera sträjkbrytare och en säker orsak till arbetslöshet.

Metallarbetaren som har en familj måste ha arbete för att kunna fylla de hungriga munnen och arbetsköparen drar fördel av denna situation, och en vacker dag finner du dig själv arbetslös utan någon god orsak, och en annan man, med familj eller utan, är i din plats, utan tvivel därför att han var villig att arbeta för mindre lön för att stilla hungern.

Billig arbetskraft och långa timmar.

Vid sidan av detta sändes även färgade arbetare från södern till norden och östern för att taga din plats, emedan de arbeta billigare, och för dem är idén om högre daglön i norden och östern en stor lockelse, fastän de snart finna att detta är en lögn när de anlånt till bestämelseorten.

Hundratals metallarbetare vandra runt gatorna sökande arbete,

emedan de som äro anställda arbeta 10 till 12 timmar om dagen och därigenom utestänga många andra, vilka ej kunna bli så mycket klandrade om de taga din plats när du sträskar för bättre avlöning. Du har själv genom att arbeta så långa timmar gjort dem till vad de är. I. W. W. arbetar för kortare arbetstid eller också att minska farten i arbetet och därigenom bereda arbetstillfällen för flera arbetare.

Kamrater! det är endast en väg att överkomma denna situation och det är genom intelligent organisation och effektiva moderna metoder.

"The Metal and Machinery Workers Industrial Union No. 300 of the I. W. W." kan lösa problemet av långa timmar, dålig avlöning och dåliga arbetsförhållanden och göra det på ett rätt sätt.

Först. Med alla avgifter så låga att det är finansiellt möjligt för alla arbetare att tillhöra denna union.

För det andra. Den intager alla bona fide daglönsarbetare oavsett färg, trosbekännelse, eller nationalitet. Vi påstå att om du kan arbeta 10 timmar om dagen vid sidan av en så kallad utlänning kan du också organisera tillsammans med honom, och om du ej försöker att få honom in i din organisation kan du ej vänta att han skall arbeta samman med dig för att förbättra ställningen för er båda.

För det tredje: Vi organisera ej arbetarna efter de olika sorters arbete de utföra, det faktum att de äro anställda på den fabriken eller inom den industrien är nog.

Arbetsplöjning.

De gamla yrkesföreningarna organisera arbetarna i olika grupper, beroende på arten av arbete de utföra, men lämna ute densom ej har något visst yrke, vilket lämnar dessa som en fara vid ett sträjkutbrott.

Icke heller tro vi på de "heliga kontrakten" vilka binda arbetarna att arbeta för en viss lön för årat framåt, oavsett huru högt levnadsomkostningarna stiga under tiden. Nio gånger av tio bryter arbetsgivaren kontrakten om han ser ett tillfälle gynnsamt för honom.

Livsfröndsheterna må stiga 50 procent medan du arbetar under detta "heliga kontrakt," men det gör ingen skillnad, du måste hålla på om du också ej förtjänar nog till livsuppehälle, och om du sträskar blir du utstött ur organisationen och lämnad utan understöd. Detta kan ej äga rum inom I. W. W., när vi veta oss starka nog att öppna en strid mot arbetsköparen göra vi så utan vidare och utan att giva honom sex månaders tid att preparera för det genom att ha sträjkbrytare i ordning. En annan sak; de må utfärda så många förordningar de vill för att hindra oss att patrullera en sträjkplats; I. W. W. anser dem vara detsamma som ett kontrakt är för en arbetsköpare, — en bit papper.

Gruvkriget

Det rasar en strid mellan stora och små, en strid mellan svarta och vita. Det knakar i samhällets fogar, då de svarta ur gruvorna smita.

De svarta som trålat i gruvornas schakt ha lämnat sin hacka och bila. De vita de darra nu inför den makt som ligger i arbetets vila.

De vita som aldrig ha smutsat sin dräkt i arbetets mödor och faror Stå handfallna inför den strid som de väckt mot schakternas sotiga skaror.

Nationerna darra, Regeringar se, att nu måste någonting göras. Det duger ej längre med hån och med spe när trälarnes krav låta höras.

Fastän kapitalet står understött av kanoner, gevär, bajonetter så måste det sänka sin segrande glav, när trälen till motvärn sig sätter.

Ni gruvornas söner, ni segrarnas skall nå om endast ni inse det alla, att eniga kunna mot allting ni stå men söndrade skola ni falla!

Axel Stålhane.

Du är bekymrad över att din förening skall bli erkänd, detta är dumheter, arbetsköparen vill säkert göra det när han får känna styrkan av er solidaritet. Just se till att arbetarna erkänner den och grubbla ej över honom.

Internationell solidaritet.

Önskar som avslutning säga att I. W. W. finnes ej endast i Förenta Staterna utan i varje land på jorden, och när du tar ut ett medlemskort här är det gällande i alla länder.

Ingen behöver betala nytt inträde vid övergång från en industri till en annan.

Ingen man eller kvinna är för ringa eller för hög att bli en medlem, såvida han eller hon är en lönslav.

Inträdessavgiften är 2 dollars och månadsavgiften 50 cents. Kom med kamrat, och hjälp oss skapa bättre förhållanden för vår klass. Kom med och bli en verklig Industriell Unionist.

Edvard Hamilton.
(Ur Solidarity).

Skand. Recruiting Union av I. W. W. möter varje onsdag kväll kl. 8 e. m.

Medlemmar uppmanas att närvara vid alla möten.

Låt ej borgarbrackornas tjut skrämma eder. Mer fart i arbetet kamrater.

Ordf.

Förnya din prenumeration.

Patriotiskt skräckvælde

av
W. E.—h.

Sedan två artiklar, vilka troligtvis båda influtit i Allarms nästa nummer, har "haffats" av lagens mindre rena händer är det med en viss osäkerhet om nyttan att skriva fler, som pennan igen gripes.

De ha vilja och makt att taga vad vi skriva, men kunna dock aldrig taga våra tankar och våra idéers segertåg ifrån oss. Huru mörkt det än sedan ser ut är det ingalunda skäl för att uppges striden, den stora sköna segern, det ljusa hoppet och den stora sköna solidariska andan.

Motståndet gör oss starka och där, om någon gång, avundsjuka och småaktigheter sprängt det kamratliga bandet, skall nu den gemensamma förföljelsen och det klumpiga och brutala motståndet från myndigheternas sida samla oss och binda oss samman i kamratskapets oslitliga band. Mera än någonsin tillförne inse vi nu de gemensamma målen och de gemensamma intressena. Och när vi fullt och fast tro på våra stora och höga mål, då är själva döden ett språng till glädjens soliga riken och fängelsestraffet förvandlas till ett insegel på våra manliga grundfasta övertygelse och på våra gärningar för friheten på jorden.

Vad vi skriva, tänka och tala nu, skall efter den stora katastrofen bli förstätt och tänkt av varje man. Den mörka tid, vilken troligen ligger oss tillmötes, då folket få dras med stora skatter, då de stolta ynglingarna få hoppa på kryckor, gå med armarna avslitna eller treva i evigt mörker skall mera än våra ord kunna väcka dem. På ytan, kanske, skall spåras ett drag av stolthet och heroism, men då de i ensamheten med sig själva skola reflektera över vad de ha gjort och vad de ha vunnit skola andra sken och andra stämningar trycka sin stämpel över deras drag och i deras sinnen. De skola lära sig inse att det är mera heder i årligt arbete än i det impulsiva slaktandet. Tror ni kanske, att inte dessa reflektioner sedan gjorts av soldaterna i trencherna? Huru skulle man annars kunna förklara varför soldaterna falla undan för fienderna. Detta har gjorts av de ryska härarna och av de franska. Vi läsa rapporter om huru det blott behöves en och två vakter för varje 500 tyska fångar i Frankrike. Besutto dessa, hängi så många vakter som fångar.

Tyvärr är min största fruktan, att dessa arma soldater och alla länders folk skola efter kriget besvikas liksom de före detsamma besvikits: Den frihet, som av de rike och av dagspressen föres fram få vi icke taga på allvar. (Forts. å sid. 3.)

Reaktionen rasar

Allarms redaktör arresterad.

Det är nu andra gången inom en kort tid av sex veckor som kamrat Ahlteen blivit införpassad till statens förvaringsanstalt.

Denna gång är han anklagad för att hava ingripit hindrande i värvning av soldater till armén. Anklagelsen är baserad på en artikel "Trustvælde och statstro" som inflöt i nr 8 av Allarm.

Vi kan ej med vårt medelmåttliga förstånd finna något i nämnda artikel som skulle kunna anses vara stridande emot de bestående lagarna. Det finnes ej en enda uppmaning till brottslig handling av något slag. Ahlteen har i denna artikel framlagt situationen sådan den är, och som vi alla har uppfattat den, samt framställt frågor om vi som arbetare föredrog att kvarstå i fabriken och verkstaden för att göra vår del en fredlig utveckling samt använda vår fritid för vår egen sak, nämligen löneslaveriets avskaffande, — eller om vi önskade att gå efter andras s. k. myndigheters i många fall ytterst brutala och omänskliga kommando.

Vi revolutionärer har aldrig varit enfalldiga nog att tro att arbetarna skulle gå efter vår befallning. Vi har däremot vid alla tillfällen sökt att lära dem att tänka för sig själva och det kan väl ej nu i upplysningsens århundrade vara brottsligt?

Vi ha ej blivit begåvade med en hjärna därför att den skulle fylla ett tomrum, utan för att tänka med. Och tänka fritt. Men att arbetarna tänka fritt har aldrig varit i de egendomsbesittandes smak, därför har de inrättat s. k. fria skolor som arbetarebarnen för en period av 7—8 år tvingas att besöka, där formas nu deras hjärnor precis som kapitalet önskar att ha dem. Här inpluggas nu i barnen en massa ortodoxa dogmer och lagar om underlydnad och förnöjsamhet etc. Detta gör att när de vuxit upp till män och kvinnor deras tanke är ej längre fri utan är av vanans makt tvingade att följa vissa linjer. För att frigöra sig från dessa ändliga bojor blir man tvungen att använda all sin kraft och energi, emedan det som inpresas i ett barns hjärna alltid är det som slår djupaste rötterna.

När nu tanken antagligen är fri, måste man börja att skola sig på

Vi ber om ursäkt

om ej detta nummer av Allarm fyller det mått som ni varit vana vid. Alla artiklar och nyheter ämnade för detta nummer har tagits i beslag av myndigheterna och vi har därför med vår lilla amatörförmåga som redaktörer varit tvingade att anskaffa nytt material på den korta tid av två tre dagar. Bättre nästa gång.

Hjälp de sträjkande skogs- och sågverksarbetarna. Se sekretären å den plats där du arbetar eller sänd medlen till Wm. D. Haywood, adr.: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

nytt, men nu står varken fria eller andra skolor till vårt förfogande, utan vi äro tvingade att skola oss själva med tillhjälp av radikal litteratur och tidningar.

Denna arbetarnas självskolning har på sista tiden börjat att bli oroväckande för kapitalet och dess prostituerade lakejer tidsningspressen, nu börjar med ens drastiska steg att tagas för att åter slå i bojor den fria tanken. Medlen som nu tillgripes äro avskyvärda t. ex. mordet av kvinnor och barn i Ludlow, Colo., nedskjutandet av 10—12 arbetare i Everett, Wash., lynchningen av Frank Little för att endast nämna ett par av de senaste av de styrande sanktionerade brotten emot arbetare som ej begärde mera än rätt att få fritt diskutera de frågor som voro av största intresse för dem, nämligen frågor om hur att kunna erhålla bättre förhållanden och en riktig existens. Av detta ser vi att yttrandefriheten ej längre existerar, och de senaste dagarna har vi sett att vårt sista lagliga medel för att själva skaffa oss upplysning, tryckfriheten, har börjat att tagas ifrån oss, det är nu snart ett halft dussin arbetartidningar som blivit förbjudna att genom postvärdet sändas till prenumeranterna, de har t. o. m. gått så långt att de beslagtagit tryckerierna å de plaser där dessa varit ägda av arbetare.

Detta visar att utfallet emot ALLARM och dess redaktör endast är ett fall av hundra emot arbetarna, deras organisationer och företag, men därför skall vi ej låta detta passera obemärkt. Låt oss för varje händelse likt denna allt hänsynslösare fortsätta vårt arbete med att upplysa våra ännu organiserade kamrater om nyttan av organisation, för att inom en kort tid medelt vår organiserade makt göra ett slut på alla dessa förföljelser. —

Ja låt oss med fördubblad flit gå fram mot vårt mål: Störtandet av det privatkapitalistiska systemet.

DÄRFÖR KAMRATER, ORGANISERA FÖR MAKT. SÖK ANSLUTNING TILL I. W. W.

Vivis.

* Vi påstå detta emedan ej några som helst försök gjorts att straffa de som bära skulden till dessa handlingar.

På förekommen anledning är Allarms exp. för närvarande ej i stånd till att utsända räkningar till kommissionärer som stå i skuld för erhållna lösningspaket.

Därför önska vi uppmana alla kamrater, som ej betalt för erhållna tidningar, att insända likvid fortast möjligt, vi vill utsända full redogörelse till de respektiva kommissionärerna så snart omständigheterna tillåter.

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Pre-numerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ¼ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Arbetsklassens bekvämlighet.

Hur lite man deltagit i arbetarklassens organisationsarbete och strävanden för frigörelse på ett eller annat sätt, och på ett eller annat område, har man dock hunnit iakttaga en överdriven grad av maklighet, som under inga villkor finnes märklig inom medelklassen i sin helhet, och ej heller i många fall hos överklassen. Har man däremot deltagit en längre tid och agiterat på olika arbetargrupper av båda könen, ävenså på olika raser och nationaliteter, med olika religiös och moralisk uppfattning, har man funnit ut att ingen skillnad, eller i bästa fall mycket liten sådan finnes på dem.

Detta ger vid handen, förutom en sak som spelar in, nämligen den ekonomiska, — att arbetarklassens nuvarande ställning är från början sådan på grund av de första slavarnas ringa viljestyrka, ringa själsliga utveckling, ringa självförtroende och stora maklighet och slöhet. Slavarna ha förökat sitt släkte mycket hastigt och det har inom en kort tid lämnat det resultat som nu är rådande: ett antal förtryckta och utslagare levande på denna stora massas bekostnad, och till sitt skydd upprättande sådana institutioner som staten, kyrkan, välgörenheten, m. m.

Ett faktum har alltid visat sig och visar sig även i dag, att de slöaste och odugligaste i medel- och överklassen också ramlade ner i arbetarklassens läger och i flyddade tider att de bästa, mest energiska, och med en hög grad av självförtroende utvecklade arbetare, reste sig över sin klass och inträdde i de förra.

Det första fallet, d. v. s. att odugliga överklassare numera faller ner i arbetarlägret, händer ytterst sällan, enär detta samhällstillstånd har ett stort fält att fylla för sådant slödder, och dessas uppdrag blir ej ett arbetarklassuppdrag — arbete, ej heller ett kapitalistuppdrag — affärsverksamhet, utan de tjänstgöra som poliser "gunnen", välgörenhetsinrättningsföreståndare, präster och professionella bedragare. De viljestarka med självförtroende och energi utvecklade arbetarna, vilka förr i tiden hade tillfälle stå sig från sina ekonomiska bojor, ha numera endast en plats och en mission att fylla, nämligen organisera sig i en revolutionär industriell organisation, och i förening med tusenden av sina förtryckta klasskamrater genomserier av ekonomiska strider på detta sätt slå sig fria. Några finnas som ännu tro att det finnes samma möjlighet för dem som för andra i samma stil förr i tiden.

Ett falskt antagande. När man sett detta och vet det är ett faktum, kan det vara intressant att se varför massor av arbetare äro ännu i dag 1917 organiserade, och som följd därav

så fattiga, förtryckta och förslavade. Första orsaken ha vi sett, den nämligen: att de som dukade under i kampen för tillvaron, eller rätare, dem som blevo nedslagna av de starka under denna kamp, blevo slavar. Att de och deras efterkommande sedan alla tider förblivit slavar beror på många olika förhållanden i samhället, såväl som på den dåliga kvalitén av stamfäderna:

Slavens allra tydligaste kännetecken är det att överlåta allt åt andra, aldrig själv ta del i det hela, utan just låta det gå som det kan.

På grund av denna slavens psykologiska ställning har statens brutalitet, kyrkans bedrägeri, politikens schackrande uppehållits och utveckelsats, tills det i närvarande stund nådde stadiet, vilket på grund av världskriget ser ut att ha nått sin högsta grad, och tvingas att gå sin undergång till mötes.

De revolutionära — samhällsomstörtarna ha fört en tynande tillvaro alla tider, därför att de ha haft att rekrytera sina medlemmar i denna miljö.

Deras lära har varit så främmande för slaven, och är ävenså i våra dagar, den att lita på sig själv, var sin egen befriare, och sin egen gud, uppbyggande sig själv individuellt, och samtidigt bygga makt utåt i form av ekonomisk organisation. Hur skall man tänka sig att dessa bekvämliga varelser, som vi med rätta kalla slavar, skola göra något för sig själva när samhället är fullt av korsbårare. Här uppträder en präst som för en ringa summa får Jesus att bära alla bördor. Det där apelerar på slaven! En annan s. k. nedstigen, kommer och erbjuder sig att ändra deras ställning i detta livet, endast en sak behöver slaven göra, det nämligen att rösta en gång var fjärde år, samt tro. I båda fallen är tron en absolut nödvändig sak. Och varför kan ej slaven bestå sig med detta i obeskrivlig grad, det kostar ej på vare sig de fysiska eller själsliga krafterna, ej heller är det några hårda förberedningar. En dåre kan tro och det är dårens tydligaste kännetecken.

Dessa slavar — alla som överlåta sin sak i andras händer — ha på sista tiden lärt sig en fras "jag sympatiserar med den eller den gruppen," och därmed tro de att de utträtt något stort och välgående. Ja de ha på ett sätt; de ha visat hur omöjligt det är för dem att komma ifrån slavpsykologien, hur lite modärna läror kunna uppsnappas och ses, hur lite de dagliga händelserna i form av fattigdom, nöd och förtryck förmår att lära dem. De ha visat att de ej förstå kamraternas språk, utan det enda de förstå är herrns, du-skall-språk och polis-

klubb- och tala sitt vänliga språk till dem.

De skilja sig från den förra kategorien — de kristna — endast i det, att de s. k. kristna tro på en gud, ett övernaturligt väsen, och en själs salighet efter döden, under det att de tro att en samling borgare eller uppkomlingarna arbetare skola åt dem ändra samhället. De kristna läsa och tro på bibeln, de andra läsa Marx och kunna ej avvika det minsta från hans lära.

Slavelementet är ett beklagligt element. Basen kan bestjälja dem på 4 femtedelar av deras produkt, få dem att utföra allt slags arbete på vilken tid på dygnet som helst, slå dem, sparka dem, nedraka dem, spotta dem mitt i ansiktet och de stå och vänta på att han skall göra om det igen, utan att de säga ett ord därom.

Någon knyter handen i fickan när basen har gått, men det är allt.

Till samma element kommer den revolutionäre abetaren, och säger i ytterst kamratlig mild ton: bliv medlem i organisationen, kom till det eller det mötet o. s. v. Slavens svar blir alltid: nej jag kan ej bliva med i den organisationen därför att då är så många sluskar och dåligt element, jag kan ej gå till möte ty det är så kallt i kväll, så fult väder, å jag är så trött och sömnlös o. s. v. Minuten efter kanske basen kommer och säger: du har till att arbeta övertid i kväll eller dylikt, och man kan se hur slavens ansikte skinner som en sol när han får tillfälle att säga: ja mister det skall jag göra!

Han tänker ej på att han har att arbeta sida vid sida år ut och år in med dem han kallar sluskar, och som han så föraktar, ej heller tänker han på att om han ej tar och bryter mot det där slaviska trötthetskänslan i dag och bygger upp en ekonomisk organisation, som inom kort kunde ändra förhållanden, att det i morgon kan vara försent, eller i bästa fall mycket hårdare.

De tyckas tro att det är endast en leksak att bestrida det blodtörstiga kapitalistrodjuret, att en organisation kan utvecklas med det att de endast tala radikala ord och åckliga sympatifraser, eller i bästa fall ha en medlemsbok och betala upp sin månadsavgift, utan att vara med på möten och deltaga aktivt i arbetet.

Kapitalismen är ytterst väl medveten om denna slavarnas slöhet, och med anledning därav kastas så många värkliga revolutionärer och framtidsmäniskor i fångelser, medvetna om att de utgöra en fara för dem och deras system.

Likaså veta de att en del arbetare s. k. proletäristokrater tycka om att vara skilda från de andra, och därför kasta de åt anti-religiösa sällskap — vars enda uppgift är att diskutera religionsfrågan — och likaså socialistiska valkampanjkommittéer en summa, det betalar sig.

De veta allt för väl att så länge arbetarna strida sins emellan om begreppen, gud eller ingen gud, dennes dyrkan på det eller det sättet, eller så länge arbetarna tro att omändring av den politiska staten på det eller det sättet är nog, så länge kunna de tryggt sitta i högsädet och förtrycka.

Skulle däremot massorna för en gångs skull i mänsklighetens historia komma till insikt om att när vi kunna arbeta tillsammans 10 timmar varje dag utan avseende på ras, nationalitet, religiöst begrepp o. s. v. så är det väl lika lätt och lättare att arbeta tillsammans några timmar under fritiden för kortare arbetstid och bättre betalt, samt dragligare förhållanden, och sedan allt efter som vi lyckas förbättra våra förhållanden, vi då borttaga en del förordomar, samt rent moraliskt utveckla oss om det är nödvändigt, då skulle vi snart få se ändring i samhället.

Skulle då därtill hända att slavarne voro lika villiga att gå till

sina egna fackföreningsmöten, som till kyrkan, till de borgerliga sjukföreningarna, nykterhetsföreningarna, eller om de bara voro så ivriga för sin organisation som de äro att lyda basens minsta vink, då vore organisationsarbetet ett ytterst lätt arbete, och resultatet skulle snart visa sig.

Det är en viss börda det må erkännas, att vara organiserad, det är dock en hundra tusen gånger större börda att vara kapitalets dörrmatta, och samtidigt samhällets uppbyggare. Det är med slavarne som med en häst, vilken ej söker upp lasset, men hans handling, är en klok dylik, men slavens handling, den att försöka undandra sig den börda medlemskapet i en organisation är, den visar en lägre grad av förstånd än den hästen visar, ty med organiseringen menas att för framtiden avlägga den börda som nu trycker ner, och som för varje dag blir tyngre och svårare.

Av allt att döma återstår endast ett medel att få slavarne till sin behöriga plats, detta medel är detsamma som kapitalet alltid använt mot och på dem. Det är det första de kommit i kontakt med som barn och således äro vana vid, det och det endast.

Det är hårt att vänta en mage vid ny slags föda, det ger vid handen att det är lika svårt att vänta en slav vid ett nytt bemötande.

Målet: arbetarklassens ekonomiska frigörelse, måste vinnas, därför måste vi använda lämpliga medel.

Carl Ahlteen.

Till Allarms läsare.

Just nu i dessa reaktionära dagar är det av största vikt att ha vår tidning vid liv.

Jag är undanryckt för en tid, detta betyder dock ej mycket enär andra kamrater kunna taga min plats. En sak är att ha för ögonen, den nämligen, att deras önskan är att döda vår press, så enen eder om en sak, den, att hålla den uppe och bygg den starkare och starkare för varje dag. Den är ett stöd för arbetarklassen. Alla som en för en ännu kraftigare Allarm.

Hennepin County Jail 9-10-17.
Carl Ahlteen.

Rättegången emot kamrat Ahlteen tager sin början den 24 sept.

Myndigheterna kommer naturligtvis att använda alla till buds stående medel för att få honom fälld. Det är i deras intresse att bli utav med alla som taga aktiv del i organisations- och uppbyggingsarbetet, de tro i sin enfald, att dymedels bryta organisationsmakt. De begå ett stort misstag om de inbillar sig det, men trots detta bör vi se till att de bli berövade sitt byte. Vi måste därför, hur motbjudande det än är, anskaffa en god advokat, detta kostar pengar, och vi tvingas nu återigen att vädja till våra solidariska kamrater runt landet, att donera så mycket deras portmonä tilläta till hjälp att inför rätten försvara vår kamrat.

Sänd alla medel till—Worker's Council, adr.: Box 179, eller 11½ Western Ave., Minneapolis, Minn.

DOMESTIC WORKER IND. UNION NO. 119.

Hade en utmärkt lyckad "mån-skens" dans afton tisdagen den 11 dennes. Att de hade sådan bra success, ha de att tacka de dagliga tidningsblaskorna för. De visste nämligen att berätta om att en hemlig "convention" skulle avhållas å hallen nämnda kväll och då kom det en massa nyfiket folk. Resultatet blev att D. W. I. U. No. 119 är en god del bättre annonserad nu än den varit någonsin förr. Om Minneapolis Journal fortfar att skriva om I. W. W. som de gjort hittills, kommer säkert alla arbetare att gå till I. W. W. Hall för att få veta sanningen.

Skall arbetet tvångsutskrivras?

Efter en artikel i "Int. Soc. Review" av Phillip Russell, har vi hämtat följande:

När vi idag läser i någon tidning om slaktningar, mord, olyckor, svek, stöld, våldtäkt anklagelser, nedrigheter såsom deportering, lynchning, brand, miss-handel och självmord, stå vi inte endast inför symptomen av en förstörd civilisation. Vi bevittnar också en värld i brytning.

I sådana tider finnes ingenting mera nyttigt o. stärkande för förtyvlande sinnen än att läsa Marx' "Det kommunistiska manifestet." Och inte endast läsa det, men studera det genomgående så att varje mening bränner sig fast. Använd detta aktstycke som ett par glasögon vid behandlandet av de olika nationernas konvulsioner.

Man blir då beredd att med jämnvikt mottaga nyheten om att de amerikanska kapitalisterna nästa steg, är en plan om tvångstjänstgöring av arbetare inom de olika industrigrenarna. I början av augusti syntes i pressen följande meddelande från Washington, D. C.:

"Tvångsutskrivning av arbetare för att fullfölja skeppsbyggnadskontrakt, rulan övertagna av regeringen, har fördrats av skeppskonstruktörerna på Västkusten."

"Det är inte endast de 25% ökning av arbetsomkostnaderna för byggnad av fartyg som står för oss förklarade båtvarvens ägare, utan nägonsting vida värre i arbetarefrågan, av lika stor fara som de ökade omkostnaderna. Det vidtages även från arbetarnas sida allvarliga anordningar för att de fördelar som de nu kunna framtvunga på grund av den otillräckliga tillgång på arbetskraft som just nu är rådande, skall fortsätta efter krigets slut, när arbetsmarknaden har större tillgång på arbetare."

"Ännu har frågan ej kommit längre än till skeppsbyggnadskommittén (The Shipping Board). Ej heller kan man beräkna vidare utveckling av densamma förrän presidenten uppdragar åt arbetskommittén av Nationella Försvarsrådet (The Labor Commission of the Council of National Defense) eller till kongressen, att handla."

"Skeppsbyggarna konstaterade i dag att ifall arbetarelementen (organiserade) skola draga fördelar av britten på arbetskraft, och därmed tvinga arbetsgivarna till att garantera deras fordringar, så måste arbetsgivarna ha samma fördelar när arbetsmarknaden är överfylld av arbetslösa. Arbetsgivarna konstaterade bestämt, att det existerar en organiserad rörelse som vill försäkra sig om de samma fördelar som erkännes under krigstillståndet även sedan arbetskraften överflödar marknaden och att de feta avlönningar de nu få skola gå till denna sorts arbetare även sedan, och därmed förhindra hemkomna soldater att konkurrera med dem."

"Om män äro tvångsutskrivna till skyttegravarna med en naturlig risk att förlora livet, påpekade konstruktörerna, så bör staten vidtaga liknande åtgärder inom sina viktigaste krigsindustrier."

"Den metod man synes vara mest i fövor av, och aktuellt den enda tillflykten konstruktörerna se, är tvångsutskrivning av arbetare. De advokatera synnerligen starkt, var det framhållet i dag, en absolut myndighet, som fastställer en bestämd löneskala för arbetare inom de industrier som indirekt eller direkt bidraga till förande av kriget, på samma sätt som avlönningen av tvångsutskrivna soldater är ordnad."

Två dagar senare framlades en resolution i U. S. senat, som påstås vara inspirerad av vissa Arizona-intressen, vari man fordrade tvångsbestämmelser av industriarbetare, såsom en nödvändig steg under kriget.

I övriga nationer nu inblandade i kriget har detta införts utan undantag. I Tyskland kallas det "industriell mobilisering av den civila befolkningen." När de maktägande i England önskar någonting säga de: "Låt Dora göra det." "Dora" är Försvaret av Realm lagen (The Dense of the Realm Act). I England kan ni ej byta arbetsplats, inte ens gå över gatan för att börja arbeta i en annan fabrik, flytta från en del av fabriken till ett annat mera lämpligt department; inte heller taga fritt ett par dagar, eller resa till en annan stad för att besöka en sjuk släkting, utan att först få permission från något av de män-

ga tribunalen. Vi kunna ej agitera för bättre förhållanden, icke ens tjänstgöra som ombud på arbetsplatsen för tillrättställandet av organisationens affärer, utan risk att bli deporterad. Enda skillnaden är att deportationen är värkställd av staten och ej av beväpnade regementen av privata intressen kontrollerade vapendragare såsom förhållandet var i Bisbee, Arizona.

Ett belysande fall var det av David Kirkwood i Glasgow. Han representerade sin organisation på arbetsplatsen i egenskap av uppborgsman (shop steward) under en sträjk. Utan varning, utan förhör, blev han deporterad, och skild från hustru och barn. Hans egen organisation The Amalgamated Society of Engineers, vägrade att giva honom sitt stöd på grund av att sträjken ej hade blivit erkänd och tillåten av organisationens huvudstyrelse!

"Det är järnhälen," menade alla, "ingen idé att gruffa eller prötestera, så måste det vara." Men även järnhälar har kanske Achilles sårbara punkt. Som ni minnes var Achilles okänslig för smärta utom på ett ställe; det var den plats på hans häla där skoterskan höll honom, när hon dopade honom i Styx-floden för att därigenom göra honom osårbar.

Svagheten i industriell tvångstjänstgöring är att den ej går genomföra när män och kvinnor vägra att böja sig under densamma. Så endast ett par månader senare utbröt i samma organisation, A. S. E., och så mangrant en sträjk av den mest farliga tendens som England har haft sedan krigets början, en sträjk så hotande att Dr. Addison, den engelske ammunitionsministern måste gå ur regeringen som en följd därav! Maskinisterna anklagade honom såsom varande ansvarig för en lagstiftning av sådant förölmående slag att arbetare som gått med på att utföra statens arbete under förut fastställda villkor, voro överflyttade till privatägda fabriker och tillsagda att fortsätta sitt arbete under samma förhållanden, med övertygelsen att arbetet var av nationell vikt.

De sträjkande tillkännagav vidare att han hade brutit, utan undantag, varje löfte som givits dem, och att de hädanefter skulle själva specificera och bestämma villkoren.

Nu är "A. S. E." en av Englands starkaste organisationer, och några iakttagare säger att denna sträjk var början till splittningen mellan arbetarpartiet (Labor Party) och den Engelska staten, som hotade att yttermera vidga klyftan förra månaden, när Arthur Henderson-partiet var utstängd från engelska krigsrådet därför att han understödde Rysslands fordran för avhållandet av en Socialist- och Fredskonferens i Stockholm! Om denna brytning fortsättes, är den "inre freden" (civic peace) i England förbi och den brittiska arbetarklassen kommer att återigen vända sin uppmärksamhet till sina egna intressen.

Hur som helst, industriell mobilisering har i stort sett varit lyckad på de brittiska öarna, för kapitalisterna naturligtvis! Vit-tande med flaggan i ena handen, och inhäavde en ofantlig profit med den andra, hade föst otaliga massor av förslavade män, kvinnor och barn, in i så ohyggliga fabriksförhållanden, att de stå utan jämförelse i det gångna.

Resultatet har visat sig i form av fysisk överansträngning och nervös nedbrytning, som nu också utgör det samlade ämnet för en broschyr vilken den skrämda staden har tillåtit fri spridning av!

Den lätthet med vilken flockar av dugliga arbetare blivit dragna tillsammans i England, Frankrike och Tyskland har inte undgått ögonen på våra kapitalister. Faktum är, att det kanske just är den önskan de amerikanska ar-

betsgivarna hysa, att även här i landet införa samma fördömda tillstånd, som står bakom de höga skriken från en anmärkningsvärt stor del av vårt krigsparti.

Våra fabriksägare resonera möjligen sålunda: "De europeiska länderna ha byggt upp ett otroligt produktionsmaskineri, som efter kriget blir istånd till att tillverka varor hastigare och billigare än vi kunna med våra nuvarande utrustningar. Vi tillverka redan mera produkter än vi kunna sälja här i landet. Därför måste vi ha utländsk avsättningsmarknad för vårt merproduktion. För att kunna konkurrera med Europa på denna marknad, måste vi ha samma våldisciplinerade, högproduktiva arbetsprocess som de glädja sig åt. Om vi kunna tvångsutskriva en armé, varför kunna vi ej tvångsutskriva arbetet?"

Vi veta alla att en dylik tävlan för kontroll av utländsk marknad, medföres bacillen som orsakar krig, men det är ej ofta, som detta faktum är erkänd så klart av en icke socialist, som i följande utdrag ur ett tal av Roger W. Bobson, den kända finans- och statistikexperten, hållet nyligen inför "Industrial Trade Conference" i Springfield, Mass. Hans anföranden äro så slående att de äro värda att återopas nästan fullständigt! För att möjliggöra jämförelser har jag understrukit och indelat vissa stycken:

"Jag känner det som en plikt att yttra ett ord till varning vid planeringen för marknad efter detta krig, — såväl i Central- som Syd-Amerika som ock på andra platser, — låt oss ej förglömma att just detta drivande efter utländsk marknad, som så många just nu äro i favör av, var en viktig faktor i förrsakandet av den nu pågående konflikten. Jag tror på utländsk handel själv, och har personligt stora intressen i Syd-Amerika, men jag vill utveckla dessa mina intressen på en basis som är tillfredsställande även för mina konkurrenter från andra länder. Ett sådant affärssystem, utan allt konstlat understöd, kommer att hålla sig i längden. Och ännu mera, under den demokratiska sammanslutning av alla nationer som kommer att följa efter detta krig, kommer detta slags affär att bli det enda slag som tillåts."

"Under den sista generationen har en viss klass i de olika länderna lyckats att höja sina egna löner och inkomster utan att fråga efter vilka medel som använts. Vid betraktandet av de dåvarande förhållandena kan man kanske ej förebrå dem, men låt oss se vart deras oekonomiska metoder har lett. Här äro tre steg i den farliga cirkeln."

"1) För att kunna betala högre löner, hyror och andra omkostnader, utan att öka produktionen, tvingades många fabriksidkare att begära högre priser för sina varor. Detta har i sin tur prässat upp levnadsomkostnaderna, så att även dessa arbetare själva ha lidit därav. Vi ha alla försökt att lyfta oss själva i våra egna stövelstroppar. Därför får vi mindre för våra pengar i dag."

"2) Medan priset på inhemska varor steg, blevo utländska affärshän i tillfälle att skeppa in mera utländska varor och underbjuda landets egna varupris. Då vände sig våra fabriksidkare till de olika regeringsdepartementen och bad om skydd. Tyskland ville ha mera kolonier; Italien och Frankrike önskade större "intressesfärer"; England önskade större skeppningsinkomster och en större flotta. Medan våra egna fabrikanter önskade högre tullar, Pan Amerika-nism, och dessa andra olika "speciella privilegier", har man blivit berörda vid denna konferens."

"3) Denna kamp för "speciella privilegier" ledde slutligen upp till det nuvarande kriget, som medfört så mycket lidande för alla klasser."

Även om kapitalistklassen i vissa länder är direkt ansvarig för kriget kan dock ej hela felet läggas på dem. De fodringar på högre löner, hyror och profit av andra, sporrade dessa fabrikanter att söka större utländska marknader och att försvara vad de redan hade. Ännu mer, om organiserade arbetare (Här menas A. F. of L., översatt. ann.) begär ytterligare skärpning av immigrationen, och andra speciella privilegier för sig själv endast, kommer det nuvarande europeiska kriget att följäs av ett mycket mera brutalt Asiatisk-Amerikansk krig."

"Ett slags "speciella privilegier" leder alltid till ett annat. Tyskland tänkte inte på en "en plats i solen" förrän England började sjunga: "Britannien härskar över haven." (Britannia Rules the Waves). Arbetarlidare tänkte inte på att söka hindra införandet av utländsk arbetskraft förrän arbetsgivarna fick lagar att hindra utländska varors införande."

Miljöns inverkan på individen.

Om vi vilja vara ärliga kunna vi icke förneka att det finnes orsaker inom samhället eller i vår närmaste omgivning, som i större eller mindre grad ha påverkat vårt själsliv och danat våra karaktärer på olika områden. Endast ett och annat undantagsfall låter sig härvidlag konstatera.

Att en kapitalist eller arbetsgivare uppträder som en direkt undertryckare eller motståndare till arbetareklassen och dess berättigade krav, är ej endast en följd av hans ekonomiska intressen, änskönt dessa spela en oerhörd roll. Nej, överklassen är uppfostrad i en omgivning som efterlever satsen: Makt är rätt. Dessa åsikter ha de så att säga insupit med modersmjölken, och ha sedan som en ren konsekvens därav tillämpat dem i det praktiska livet.

En domare, eller en jurist kan icke se en sak med samma ögon som en arbetare. De kunna endast tolka en företeelse genom sina lagparagrafer. Om vi arbetare se på ett s. k. brott, utfört av en individ från vår egen klass, då kunna vi se orsakerna som ha framskapat detsamma, och brottet kan då ofta från vår sida försvaras. Men dessa som skola döma låta helt enkelt lagparagraferna vara det tänkande och det handlande, ty de äro barn av sitt yrke, och ha ej förstånd eller känslor för vad som rör sig nerderst på folkdjupet.

Prästerna äro ofta medvetna lögnare och bedragare. De predika för folket en lära, som de ej själva tro på, eller kunna acceptera, och de fordra att denna lära för allmänheten skall vara lag. Undersöka vi sedan deras privatliv finna vi i 99 fall av 100 att de leva långt fjärran från sina läror, och de kunna ej göra annat, ty de äro sålda drängar och uppfatta sin moralära i likhet med skådespelaren, när han instuderar en ny roll.

Samma företeelser finna vi inom arbetarerörelsen. Sätta vi upp en person och lämna honom vårt fulla förtroende, se upp till honom som en auktoritet, och låta honom få bestämmanderätten inom organisationen, då känner han sig också som en auktoritet och försöker att utveckla sin makt mer och mer, tills han till sist får ett helt byråkratiskt valde över organisationen och dess medlemmar.

Tyskland måste fördömmas för sitt brutala uppförande, men vi skola ej glömma att de Allierade själva ha försäkrat sig om största delen av sin utländska marknad, med samma slags våldsmetoder som vi nu så riktigt fördömma."

Babson synes här i sina anmärkningar om jämngående fodringar på ökade inkomster från såväl kapital som arbete fastän oklart, ha insett en sak, ett faktum som även hos dem som studerat de makter som fortfarande håller kriget i existens, ej blivit till fullo insett, nämligen att yrkesorganisationerna i Europa såväl som i Amerika har lämnat en avsevärd hjälp till sina kapitalister i respektiva länder, därför att intressena av kapital och s. k. yrkeslärnt arbete har i viss mån varit enahanda.

Med andra ord: de yrkeslärda arbetarna ("skilled labor") i Storbritannien tror att Englands kontroll av den utländska marknaden i form av ständigt arbete och högre löner. På samma sätt hoppades de tyska fackföreningarna (trade unions) att draga nytta av Tysklands överhöghet av dessa marknader. Därå brittiska och tyska arbetargrupper ha understött (om än ovetande) imperialismen i respektive land.

På samma sätt är nu Gompers och hans A. F. of L. grupp inbegripna i understöddet av krigspartiet i Förenta staterna, och möjligen av samma orsaker; även om de själva ej ha klart för sig,

En riksdagsman kan vara hur röd och radikal som helst, men när han blir vald till sitt förtroendeuppdrag maktar han icke i längden att stå mot den miljö som han drages in i. Han tror sig i likhet med sina övriga kolleger vara en makt, en styrelse inom staten, med stort ansvar för sina handlingar. Han märker att folket ser upp till honom, och att hans ord, hans meningar och hans ståndpunkt i den eller den frågan är av en viss vikt för staten eller det allmänna livet. Sakta, och i några fall för honom själv omedvetet, drages han åt höger och ändrar färg. Det samhälle han förtut har förbannat har nu börjat att få ett visst värde för honom, därför att han själv har fått en viss makt inom detsamma, och därför att han ej nu i sin nya samhällsställning kan känna och tänka som förr.

En officer har av samhället fått sig ålagd att upplära den manliga ungdomen i mördareyrket. Därtill har han även en fullständig despotisk makt över sina underordnade. Denna despotism, och det råa, brutala tillvägagångssättet som är en naturlig följd av en mördare blodiga yrke kännetecknar sedan dessa personer även utanför kasärnlivet.

Vi måste av sådana lärdomar draga en slutsats, och överföra denna till våra organisationers arbeten. När vi få en ny kamrat som medlem i våra led, då böra vi vid varje tillfälle behandla denna såsom kamrat, låta honom eller henne se att en varm kamratlik känsla är rådande oss emellan.

Kamratandan framskapar alltid intresse för organisationen bland dem som ej äro insatta i de idéer, för vilka vi kämpa. Finna dessa nya medlemmar sig hemma inom organisationens miljö, så skola de nog i fortsättningen bliva trogna kämpar för vår sak. Då skola de nog komma att lägga sin kraft in i både skolnings- och agitationsarbetet, och påverka andra till förmån för våra idéer. Men finna de från början icke den råta andan bland kamraterna, så bli de, som ej förtut äro övertygade anhängare av organisationen och dess idéer, missbelåtna med densamma, och falla från för eller senare. Höra de skällsorden strömma från talarna, se de att intriger äro rådande, förstå de att den eller den, medvetet eller

eller vilja erkänna att så är fallet, ligger dock samma motiv bakom.

Detta förklaras i stora drag, varför yrkesorganisationerna av de olika krigsförande makterna har utan knot givit upp den rätt och de privilegier de använt årtal att förvärva, och nu helt och hållet underkastat sig den järnhand med vilken de nu regeras och som icke skiljer sig mycket från industriellt slaveri. Detta förklarar också, varför så litet protester höres från American Federation of Labor emot den utskrikna rörelsen av våra kapitalister att helt och hållet beröva arbetarna alla rättigheter och privilegier som känneteckna fria människor.

Den enda makt som kan möta faran av industriell tvångsutskrivning och bekämpa den är industriell organisation. Detta, och endast detta, kan vända planen till ett vapen mot kapitalismen själv. Om ej alla tecken äro värdelösa, kommer detta krig att medföra ett fullkomligt förstörande av yrkesorganisationerna (trade unions) och alla dess olika delar, eller åtminstone sätta den i obrukbart skick."

"Arbetarna bli fullkomligt hjälplösa om de ej utnyttja den makt i sin helhet, som de besitta, och som de stora kapitalistfurstarna tvinga dem till att använda, principen om en stor organisation."

R-r J-n.

omedvetet söker att spränga solidariteten, söker att splittra enigheten, eller slå ned kamratandan, då kommer ej den nya medlemmen att känna sig hemma, och blir i en snar framtid en resignerande pessimist och förlorar all kännning med kamraterna.

Därför böra vi alla efter bästa förmåga göra vad som på oss ankommer, för att hålla vårt organisationsstand högt fladdrande i vinden — och besjälade av optimismens glödande anda i enighet och kamratlig solidaritet. Detta förer oss ett nytt steg framåt; men låt yrkeskritikern med sin sura nedbrytande pessimism vara utanför, ty den giver oss endast bakslag i stället för framsteg, den slår ned i stället för att bygga upp. Vi få komma ihåg att välbesökta möten och god kamratstämning på dessa giv oss en ökad styrka i vår kamp, och därför böra vi skapa en sådan anda, en sådan stämning inom våra led, och stridens mål skola då nalkas med raska steg. Hälvetius.

Politiskt skräckvalde.

(Forts. från sida 1.)

Det är ett irrsken, blåa dunster och fraser. Jag vågar ej drömma så högt, som det att soldaterna, det fattiga folket, efter sin hemkomst verkligen kräver den frihet de påstått strida för.

Det är möjligt att det menas väl; men hur skola vi kunna övertygja inför dagliga bevis om våld mot allt vad frihet heter, som för oss tillbaka och överskuggar medeltidens grovaste inkränkande på den personliga friheten.

Jag tar upp min tidning och från början och till slut finner jag blott den blinda patriotismens hemiska handlingar. Vi och de övriga radikalerna äro martyrer; vi äro brottslingarna, och vilket är vårt stora brott?

Det samma, som alltid. Vi känna missnöje med att svälta ihjäl under det man leker med så kostbara saker som människoliv.

Varför skulle ej arbetarnas löner höjas när allting annat har höjts? Är det ej förenligt med det simplaste förstånd och enklaste matematik, att då levnadsomkostnaderna höjes med 50c om dagen så borde även lönerna göra det.

Tror ni att våra nu så mycket kanoniserade ledare inse detta? Nej! Ty kort efter den Amerikanska krigsförklaringen utfärdade den petrificerade Gompers en proklamation vilken bjöd arbetarna att vara nöjda med sina löner och icke draga förmåner av de kritiska förhållandena i landet.

han hade panna att göra det nu i trots av det faktum att allting höjes dagligen till rent av enorma priser. — Men magens krav, och den nalkande hungerns röst överröstar alla gomperiska bullorna, stormar fram och rullar över jorden som en världsomfamnande lavin. Det är på tid att alla dessa "ledare" skakas av våra skuldor, vilka utan att draga sig ett ögonblick störtat oss i hemskaste nöd och brott.

I en ledande artikel i en tidning läser jag om huru skytteföreningen i Pierre, S. Dak., inbjöd medlemmarna av I. W. W. De voro redo att möta dem med skarpladdade gevär. I artikeln talas för, att liknande föreningar borde igångsättas i varje stad och skulle på detta sätt den fruktade I. W. W. utrotas. Men, mina herrar, ni äro misstagna! Idéerna skjutas ej med gevär. I mån göra skottgluggar av varje fönster brände det grönskande gräset med vårt blod, men likväl rusa idéerna segrande, övertygande och lyckliggörande fram.

Äro I. W. W. is krav så höjdlöst oförsäkända att en sådan fientlighet emot dem är berättigad? Snarare tvärtom.

Under föregående år sålde bonden sin gröda från 60c till en

dollar pr. bushel. I år ha de en minimibetalning av två dollars pr. bushel. De ha dock i åren de sålde sin säd för det låga priset varit i stånd att betala sin hjälp med tre dollars, och därutöver. Är det nu så orilligt att begära fyra dollars om dagen sedan det av staten fastställda minimipriset vunnit kraft?

Inför våra fiender är det så, och det har alltid varit det, då saken gäller den fattige.

Här i denna lilla stad glädjas våra ögon av en ständig närvaro av cirka 150 soldater. Härmdagen kom en främling in och i närvaro av några av dem vågar göra en anmärkning mot deras uniformer. Detta sårade dem så hårt, att när kvällen kom tågade hela hären ned till hotellet, grep den skyldige och marscherade honom utanför staden. De tvang honom att falla på knä och kysa flaggan. Halftannat hundra soldater om en man; påtvingad patriotism, det var storartat heroiskt. Fy f—n! för sådan bragd och ett sådant mod.

Ingen tar hänsyn till på vilket sätt vi bemötas, ingen ransakar sig själv, ingen har hjärta för oss. De råaste handlingarna mot oss applåderas vildast. Inga planer kunna uttänkas djävulska nog. Vi är en lägre kast, ett parasläkte man vill trampa ned men icke kan. Vi ha vuxit oss för starka för dem i det vi insett vår makt och lärt oss de rätta medlen. Med denna makt och med dessa medel skola vi en gång krossa allt motstånd och alla förtryckare. Vi ha lyftat våra huvud ur dyn och ingen makt i världen kan bryta dem ned igen. Vi kunna arkebuseras, men icke svika vår sak, som ej är Tysklands och intet annat lands, utan mänsklighetens — min egen.

Och vi arbeta hand i hand med historiens mörkaste autokrati. Vansinniga beskyllning! När uppehöll vi de nationella gränserna? Vi känna inga gränslinjer, ty vårt mål sträcker sig ut över alla dem. Intet tultskydd och ingen polis kan hindra dem att skrida från land till land. De äro bevingade, likt örnarna flyga de så högt att människorna, som blott se ned, aldrig ser dem. De lyfta människorna upp och göra dem självständiga och stora. De bäras på ethervågorna ut från alla fängelsers gluggar och upplysa jorden och ge de fattiga ett rikare hopp. I tysheten födas de största tankarna och fängelset är alltid tyst.

5,000 federala förbrytare benådades före registreringen. Troiligen gjordes rum för oss. Men det är icke nog med rum. Vi äro många gånger fler. "Folket ropade: släpp Barabas lös och korsfäst honom."

Dessa drastiska medel, vilka nu göras bruk av övertyga oss om att vi är en makt i samhället och en fruktad sådan. De ha tvungits behandla oss således för att kunna fullborda sina syften. I landet råder en ovilja mot krig. Alla arbetare jag talat vid ha skakat nekande på huvudet, då frågan framkastats, om de vill ha krig. Endast lögnpressen och de rike bestyrker det. Själva soldaterna äro delvis emot det hela. Jag sporde en hur han tyckte om sitt nya liv och han svarade: "We got to like it," vi tvingas tycka om det.

En gnista bland detta missnöjda folk vore nog att få dem att kasta vapnen. Detta, och allenaast detta, är orsaken till konfiskerandet av vår litteratur och forslandet av våra kamrater till fängelset.

De skrika och skråla och söka överrösta upprorsmännens annalkande mäktiga dån; men i sin ensamhet hör de med bävan stormklockans utmanande klämtning.

Prenumerera på Allarm.

Från Rockford, Ill.

När skall arbetarna i Rockford vakna? Myndigheterna i nämnda stad kan göra vad som helst utan att slaven ens lägger märke till det; allt är precis som om ingenting hade hänt.

Lördagen den 25 på kvällen var några av kamraterna ute på gatan och sålde tidningar, polisen kom och frågade vad är det för tidningar ni säljer, är det I. W. W. Fred Nelson svarade ja. Han gick då och ringde upp polischefen Berggren, blev där frågade vad som var att göra. Poliskonstapel Nelson kom tillbaka och sade till Fred Nelson och Ivar Lundgren att de skulle till polischef Berggren emedan han ville tala vid dem. Dessa kamrater fick nu en åktur till "City hall", blev där arresterade och kom inte ut förr än på måndag eftermiddag kl. 3. Ingen skulle få se kamraterna, inte ens en advokat. Men i trots av detta säger den hyrda advokaten: "Jag skall se dem om är arresterade, och ni måste frigiva dem. Om ni själva inte vill komma illa ut." Svaret blev nu att de skulle överlämnas till staten för detta hemiska brott som de hade begått, och så blev de frikända och kom ut vid ännu nämnda tid. Vid förhöret som de hade under tiden sade polischefen, att det hade varit lugnt för en tid, men skall ni nu börja med bråk igen får ni akta er, ty Arbetsgivareföreningen (sic) är strängt efter I. W. W. här i staden, vi kan inte förneka eder att sälja edra tidningar, staten kan håller inte göra detta, men ni får själva stå risken, ty ni vet att vi har en massa av soldater i staden och ingen vet vad som kan hända?? Vackra ord av kristna myndigheter. Å hut på eder. Ni träbocker som kastar så grova ord till män som vill sprida upplysning till den sovande slaven, för att låta honom veta att han är människa och att han har rätt att leva som människa. Vi vill låta slaven förstå att ni som sitta vid köttgrytorna gör det på grund av slavens okunnighet. Den dagen han har lärt sig att förstå I. W. W. litteratur och handlingar så skakar han ohyran av sig.

Den 28 aug. på No. 480 ordinarie möte arresterades 5 st. kamrater, däribland var det 2 st. kvinliga, dessa släpptes lös med detsamma, men fick en allvarsam varning att inte mer gå till I. W. W. hall.

Kamrater i Rockford, hur länge skall vi vara belåtna med sådana handlingar som begås mot oss. Nej, säger någon, det är inte mot Rockfords arbetare, det är mot I. W. W. som handlingarna begås och detta är inte att undra på, ty den går för hårt tillväga. Se om I. W. W. toge det mera lungt, så skulle jag också vara med. Men jag vill inte utsätta mig för att bli svartlistad och gå utan arbete i staden. Sådana ord får man höra dagligen. Kamrater, stanna nu och tänk lite, låt hjärnan arbeta, fäst uppmärksamheten en liten smula på kapitalet, nu behöver vi inte att peka på andra platser i landet utan vi stannar i Rockford.

Jag vill än en gång påminna om kamraterna som fick den hemiska domen i Bridewell. Gick kapitalet och deras handlangare mildt tillväga kanhända? Eller går de mildt tillväga när de tvingar dig in i militärskolan för att sedan sända dig till ett annat land för att slåss emot dina kamrater på befallning. Tänk på de handlingar som kapitalet genom råa och låga soldater har begått mot en del av Rockfords unga flickor; låt din hjärna arbeta lite på vad som nu är nämt så tror jag inte att du kommer igen och säger att I. W. W. är för radikal. Varje man eller kvinna som använder sin hjärna något litet måste se vilken tid vi lever uti. Har ni läst historien

(Forts. å sida 4.)

Hugg som icke döda

Av W. E.-hl.

Förföljelserna mot mina kamrater över hela landet pågår vansinnigt, hemskt och brutalt och medan en ohäjdbar störsjö av hat och avsky fyller varje droppe av mitt blod och varje fiber i min kropp, dock kan ej en underlig glädjestämning förnekas. Det är den njutning som konstnären känner under betraktandet av sitt fullbordade konstverk, där varje linje leker och ler i bedärande kurvor och vinklar där sinnets alla stämningar vinna uttryck i bländande nyanseringar stämda till ett harmoniskt helt i avsiktligt uttänka färgtoner.

Varför skola vi ej glädjas åt förföljelsen, då denna kommer från våra motståndares läger.

Vem skulle vilja skriva, tala och tänka för, och vem skulle vilja vara medlem av en rörelse som smickras av dagtidningarna och samhällets mäktige?

Motståndet, förföljelsen, ger oss påtagliga bevis för att den av oss inslagna vägen är den rätta.

Vi stod en gång vid skiljövägen. Till höger låg ett fält av skenbar lycka och glädje, där människorna gingo välklädda, smilande och viskade till varandra. Borden voro fullsatta och där lyste guld och diamanter i det dämpade ljuset. Där vandrade barn och kvinnor, sköna som änglar, vilka endast tänkte på glädje, blommor och dans, och runt om borden sutto männen skinnande och feta och tänkte på ära och guld, och på alla sätt att vinna sitt mål, utan personliga uppföringar, utan ett hår kröktes på deras huvud och en droppe blod flöt från deras hand.

Men till vänster låg ett annat fält. Det myllrade av trasiga och magra individer. De arbetade natt och dag och deras rörelser voro jämna och liknande maskinernas som surrade invid. Det hopade missnöjet, nöden och de hårda bekymren lägo som svarta åskmoln väntande på sin blix.

Flammorna från deras hårda stego upp mot skyn och belyste det vida fältet. Där sågos miljoner män och kvinnor ligga på knä med sammanknäpta händer och med sina hopplöst slöa blickar riktade i ödmjukhet och tålmod och bön till sin inbillade "fader" i drömmarnas paradiset. Men där sågos andra män med beslutsamma ansiktsutdrag och ögon laddade med det intelligenta hatets gnistor. De väldiga knutna händerna voro lyftade upp mot himmelen, de järnhårda musklerna spända längtande efter en kraftmätning med alla gudar och furstar och de liknade stormen i sitt hänsynslösa trots och hot.

Så småningom grydde dagningen över det vänstra fältet och ju mera ljus det blev dess djupare spred sig mörkret över det högra.

Det var hoppets gryning över den väntande befrielsen, och utan ett ögonblicks betänkannde slog vi in till vänster för att härja och rödja och plantera nya skott för frihetens framtid. Vi organiserade och stredo, kastades tillbaka, men skredo till nya anfall. Vi vunno segrar och nederlag, men själva nederlagen blevo till segrar i det att alla fel och brister undanskaffades och nya tidsenliga metoder uppfanns, tills vi nu stå, om icke fullständigt fullkomliga, så på god väg att bli det.

Jag ser de tre fruktade bokstäverna vilka stå för de internationella arbetarnas världsmakt, den stoltaste och starkaste makt som världen någonsin har sett. Den ensamt kan krossa, icke enbart den tyska militarismen, utan alla de övriga ländernas med. Den kan krossa alla privatkapitalismens giftkryp som kråla i mörker och snår och krossa privatkapitalismen självt, detta ofantliga blodäryppande odjur, som segrande tå-

gat över alla gränser till jordens alla hörn, som intet kunnat stävja utom arbetarnas samfälliga makt.

Jag ser den direkta aktionen, vilken talar sitt tydliga språk om arbetarnas självtillit och arbetarnas tro på sig själva och deras avgjorda och bestämda misstroende och avsky mot de falska politiska lycksvärmarna. Det menas att ha klart utstakade linjer, att leda sig själv och ej bli ledda av andra. Det menas att striden står på arbetsplatsen, är det så på sådesfältet, i fabriken eller gruvan och ej i komfortabla riksdagssalar och salonger, att striden icke föres av väl avlönade oduglingar och prätmakare, utan av hårda beslutsamma arbetare, det är, att alla oavsett ålder, kön och nationalitet äga och göra nytta av en full och hel rösträtt, vilket ger den lilla späda handen samma kraft och makt som den äldre slavkamratens grova och valkiga näve.

Jag ser sabotagen skriven med eldbokstäver flammande och fruktad över hela jorden och tänker på alla de bördor som komma att lättas från de förtrycktas skuldror genom detta medel. Jag ser densamma hembära segrar, och hur den allt mer och mer omfattas av det internationella proletariet. Jag ser hur den förbyter sorger och nöd till glädje och välstånd bland alla folk, hur sorgens och bekymrens tårar borttorkas från de fattigas kinder och deras ansikten lysa av livgivande förhoppningar och fröjd. Och det hela står upp för mig som ett jättekonstverk, vilket i naturtrohet och sanning liknar Meuniers solida arbeten. Men detta verk har icke skapats av en person och inga påstådda ledare ha haft sina smutsiga fingrar med i utförandet. Det har blott förunnats de djärva männen, vilka ärligt och med ousägliga offer framskapat denna väldiga organisation, vid vars sida alla övriga förbättringsförsök blott likna mikrostrukturer.

Inför denna kolossala maktkoncentration, som just i dessa dagar tages fram, kan endast motståndet vi rörer tjäna till att sprida våra idéer och mål inför arbetarnas breda lager. För varje hugg de ge oss tänades en gnista som belyser vår sanna karaktär, som förbränner slavarnas inpräglade misstro och vidskepelse mot vår rörelse.

Låt mikrocefalerna i redaktörstolarna glävsas likt vilda gårdvarar; låt bönder och kapitalister begagna sina revolver och gevär, de kunna skjuta oss och draga oss i fängelse, men våra idéer ligga i luften och de gå med vinden över hela jorden och inandas av alla folk. Däraktiga äro alla försök att stävja oss, ty vi känna inga hinder som icke kunna övervinnas.

Sträijken är ett naturligt kampmedel, som inte blivit upfunnet, men som samhället bär i sig och som utvisar vapen åt de vanlottade. Dessa böra lära att hantera det för att kunna draga nytta av detsamma och de måste betrakta det, inte som ett i sig själv skadligt vapen, men som ett ömtåligt instrument, som kräver god manövrering. För att kunna manövrera det måste man ha kunskap och erfarenhet om vapnet och verktyget. Däri ligger sträjkens hela hemlighet. Enligt vår uppfattning måste man därför organisera sträijken när omständigheterna äro eller synas vara fördelaktiga, man måste omgärda sig med garantier, men måste med ett ord göra den vid lämpligt och inte vid olämpligt tillfälle.

Victor Griffuelhes.
(Ur Brand.)

Jeg glemmer det aldrig

Den Taare, som randt paa din furede Kind,
— Mor, kan du mindes den, du?
Den præget sig dybt i mit barnlige Sind,
og jeg har ikke glemt det endnu.
Jeg glemmer det aldrig, og aldrig, saasandt
jeg lever, det skal slettes ud.
og aldrig slig Taare paa Kinden der randt
saasandt som der fandtes en Gud.

Den Taare, som randt, da i Vinterens Nød
— Mor, kan du mindes endnu? —
du delte den sidste, den sidste Bit Brød;
der var en, som blev glemt, det var du!
Jeg glemmer det aldrig, for alt som jeg ved
af Lidelse, Armod og Trang
dog aldrig en Taare saa brændende hed
jeg siden har følt nogengang.

Den Taare, som randt, vi forstod den ej da
— Mor, saa forstaar jeg den nu! —
Vi græd og vi bad, og vi mer vilde ha;
men du vendte dig fra os med Gru.
Jeg glemmer det aldrig, du vaklet et Steg,.....
mens Hungeren sled i dit Bryst.
Saa sank du isammen, og Modet dig veg
— der blev saa forunderlig tyst.

Den Taare, som randt paa din furede Kind,
— Mor, kan du mindes den, du? —
Saa saart i mit Sind har den præget sig ind,
og den brænder derinde endnu.
Jeg glemmer det aldrig, og mindes det skal,
og førend det udslettes kan,
jeg maatte et Samfund faa se i sit Fald,
en Verden i flammende Brand!

H. TH. THOMSEN.

Metal Mine Worker Industrial Union i Miami och Globe, Arizona äro för närvarande i strid med kopparbaronerna för högre avlöning och bättre arbetsförhållanden.

Över 5,000 gruv- och maskinarbetare äro ute på sträjk sedan den 1 juli. De vill fortsätta striden så länge det står i deras makt. Arbetarne och deras familjer behöva hjälp omedelbart.

Deras strid är vår strid.

Sänd alla medel till:

F. Mori, P. O. Box 445, Miami, Arizona. Treas. Defenskommittén, Miami och Globe branches of Metal Mine Workers Industrial Union No. 800, I. W. W.

“Proletärer i alla länder förenas eder”

Det är den stora fras, varmed delegationens för hela Rysslands arbetare- och soldatråds kongress och Holländsk-Skandinaviska kommittén börjar sin inbjudan till en internationell fredskongress i Stockholm den 15 augusti. Men mer än en fras är det icke, ty denna appell om gemensam samling för dryftandet av freden, är blott en appell till de rättroende socialdemokraterna och till de till den fackliga Internationalen anslutna organisationerna, varmed man kategoriskt utestäger alla revolutionära element med undantag av de franska syndikalisterna.

Den syndikalistiska landsorganisationen i Italien, som räknar över hundratusen medlemmar, Amerikas I. W. W., som väl räknar ungefär samma styrka, den brasilianska landsorganisationen, de revolutionära fackliga organisationerna i Mexico, i Argentina, i Australien, i Spanien, i Holland etc., etc. samt alla politiskt-revolutionära sammanslutningar världen runt, som icke erkänner det politiskt-parlamentariska arbetet, stanna utanför denna inbjudan.

Det är ingenting att beklaga, ty denna kongress kommer säkerligen att bli utan reel betydelse. Det enda som kan komma kriget att avstanna är en revolution i Tyskland — och den kommer icke via Stockholmskongressen! Men vad som måste påpekas, det är de spasmodiska ansträngningar som göras från socialdemokratiskt håll för att söka inbilla oss att dessa gamla Internationalen fortfarande är levande. Men av en levande International kräver man handlingar och icke bara bröstsjuka stönande under ansträngningarna att förplikta, och vars högsta strävande icke blir freden, men ett försök att inblåsa nytt liv i det döda International-kadaveret.

Det mest förvånande är emellertid, att det revolutionära Ryssland gått med till att sammankallda en kongress på en sådan grundval, som den här stadfäst. “Der Kampf”, organ för Liebknechtsgruppen, skrev träffande

för några veckor tillbaka: “Det är ett stort fel, att drömma om att kunna återuppväcka den andra Internationalen till livet, vilken, bildad 1889, avgick med döden i aug. 1914. Men det är sant, att illusionerna äro seglivande.

En tredje International, kommer att uppstå ur den gamlas ruiner, men dess tid är ännu icke kommen.

De närmaste veckorna skola vi se oss, att den politiskt-parlamentariska Internationalen, eller det spöke av den avsmnade, som kommer att gastera i Stockholm, är lika oförmögen att påskynda krigets avslutning, som den i levande tillstånd var att förhindra dess utbrott.

A. J.—n.
(Syndikalist.)

Från Rockford, Ill.

(Forts. från sidan 3.)

så finner ni utvecklingen under tidernas lopp. Ni kan inte taga fram en enda sak utan att ha förgats och förbittrats. Om ni nu skulle erkänna detta, varför vill ni då inte vara med om att förbättra vår egen ställning. Ni går här och jämrar eder och skriker över att allt är så dyrt, att man kan snart inte leva. Ni som klagar så har ingen rätt att göra det, därför att ni gör inte det allra minsta för att förbättra er ställning. Ni gifna män som sänder edra hustrur till Rockfords fabriker för att hjälpa till att med liten daglön uppehålla hemmet, ni borde skämmas, ty det är din egen skuld kamrat; du skulle ha så mycket förstånd att du organiserar dig tillsammans med dina kamrater så du kunde få nog mycket betalt för ditt arbete så din hustru kunde få vara i hemmet och inte konkurrera med den ogifta kvinnan på fabriken.

Kamrater organisera eder inom I. W. W. Om vi alla gör så blir vi snart i stånd att från våra förtryckare utkräva vår fulla rätt — rätten till allt.

H. E.

Sympati eller solidaritet

A. F. of L. eller I. W. W.

Innan vi hunnit den ståndpunkt vilken I. W. W. nu intager i fråga om organisationsform, har många fel blivit begångna och många och dyrköpta äro de lärdomar vi mottagit. Sedan den tid då I. W. W. gjorde sitt inträde på det industriella fältet, har idéerna om praktisk organisationsform kunat klarare framställas för allmänheten. Till trots av all den liknödhet bland arbetarne själva och i trots av alla försök från kapitalistklassen och deras legodrängar att undertrycka densamma bryter den sig ändå oförfärat framåt, och lönlösa äro alla medel att hejda den trotsiga anda den revolutionära känsla och ståndfasta tro på principerna av densamma, vilket så väl utmärker stora flertalet av I. W. W. medl. Linjerna mellan A. F. of L. och I. W. W. blir allt starkare dragna för varje konflikt som utkämpats, gång efter annan har en sträjk förlorats på grund av okunnighet om solidarisk handling, tack vare A. F. of L. konservativa ståndpunkt. Många mörka kapitel äro nedskrivna i A. F. of L:s historia, men det svartaste bladet har nyss blivit skrivet. Inom “The Milk Drivers Union” 471 of A. F. of L. i Minneapolis pågick en agitation för att sammansluta (the inside creamery workers union) med mjölkkörarnes. Efter en längre tid lyckades också detta, deras medlemsantal hade varit mycket lågt, men sedan vi började att arbeta tillsammans steg medlemsantalet hastigt. Mjölkkörarnes kontrakt var ute den 1sta sept. och en kommitté var tillsatt 6 månader före denna tid för att genomgå alla de olika ceremonierna, vilket är förknippat med ett åtal inom A. F. of L. Ett möte var utlyst den 31 aug. kl. 7 e. m. Kommittén rapporterade att basarna ej ville underteckna kontraktet, på grund av att insides arbetarnes plats ej var i körarnes förening. Somliga av basarna påstodo även att de behövde insides arbetarna i händelse av körarne gick på sträjk, och ville alls icke gå med på en så oförsämd begäran att ha samma kontrakt med dem båda, men solidariteten var god, och efter en stunds diskussion beslutades att sträjka den 1 sept. Nästa morgon var allting stilla, inga vagnar rödes, och endast några få arbetade insides; och dessa gick ut, samma eftermiddag. I det hela taget var solidariteten förstklassig, den bästa man kunde tänka sig för att vara A. F. of L. Men så började de mörka molnen att fördystra segerns klara himlavalv. Ett möte blev hållet samma eftermiddag och med besökande eller (hyrda) konservativa talares inflytande, och med hot av Safety Comm. att ta ga saken i sin hand och sätta soldater på vagnarna beslutades att gå tillbaka till arbetet nästa morgon, för att giva basarna tillfälle att möta kommittén ännu en gång. Den 4 sept. blevo vi kallade till möte igen. Kommittén rapporterade att basarna hade erbjudit körarne \$15 mera i månaden, men ej en cents påökning för insides arbetarna, oaktat många av dem inte har mer än \$14 i veckan. Ex. guv. John Lind, medlem av Safety commission, mötets ärade talare, gjorde ett långt anförande i fråga om organisationsform; påstod under detsamma att arbetarna i olika grenar inom en industri icke bör tillhöra samma förening, och (två) klasser av arbetare kan icke tillhöra samma organisation; dessa fattiga \$15 gjordes så bländande och föreläggande så efter timplängt agiterande beslut mjölkkörarne att underskriva kontraktet, utan någon förbättring för insides arbetarna. Tänk vilken solidaritet det blev bevisad genom en sådan handling. Insides arbetarne var begagnade som ett verktyg eller medel att vinna egna fördelar för (tillfället)

när detta var vunnet, kände de sig ej ha några plikter mot dem som hade stått solidariska med dem i dess sträjk för bättre förhållande. Insides arbetarna måste gå tillbaka liksom på nåd, ut-satta för att bli avskedade för aktivitet under sträijken. Men de hade ändå mjölkkörarnes sympati och det blev beslutat att hjälpa insides arbetarna att organisera under egen charter (efter basarnas vilja), men insides arbetarna har fått nog av A. F. of L. och deras sympati, och det betvivlas skarpt att något charter blir uttaget för desamma lydande under A. F. of L. När de blev lämnade utan avseende utan ett försök att hjälpa dem av en organisation av vilka de själva var medlemmar, med samma rättigheter som körarna, oaktat de var minoritet, hur skall den kunna vänta sig solidarisk handling av densamma när de arbetar under ett annat kontrakt. Nej kamrater, lägg utav de gamla konservativa självmordande fackföreningsidéerna och tillslut eder till den enda stora organisation, vars principer är en för alla och alla för en, där solidariteten och principerna är hållna långt högre än alla profit-hungliga slavdrivares lusiga arbeten tillsammans. Vår organisation är stor nog och tillräckligt omfattande för att kunna innesluta alla lönearbetare oberoende av allt och alla. Studera I. W. W. organisationsform, dess principer, metoder och slutmål och du måste erkänna att det är den enda organisation vilken vill förbättra förhållanden för arbetaren såsom klass. Det är endast okunnigheten om I. W. W. som avhåller dig från att bli medlem av densamma. Så borttag orsaken och låt oss kämpa sida vid sida mot slaveri, förtryck och tyranni.

Garlish.

A. W. O. BULLETIN.

Viktiga upplysningar.

Wm. Inman, card No. 254101 anmodas att sätta sig i förbindelse med Miss Hilda De Mint, Box 162, Sauk Centre, Minn.

Alla medlemmar som ingått i organisationen detta år böra sända in sina medlemsböcker till denna “office” när de önska att betala sin månadsavgift. På detta sätt kan vi jämföra och justera om den delegat som organiserat eder har redovisat. Om detta är gjort nu kan svårigheter och bråk undvikas i framtiden.

Medlemmar bör hava ögonen med sig när de gå igenom Little Falls, Minn. Polisen är fientligt stämd och river sönder medlemskortet. Kom i håg detta!

Den delegat av A. W. I. U. No. 400, som insände 7 medlemsböcker nummer 254594, 353423, 353415 till 19 den 7 sept. 1917 anmodas att insända sitt namn så att vi kan kreditera detsamma å hans konto.

Dan Buckley, sec’y C. W. I. U. No. 573 uppmanar medlemmarne att upptaga Credentials and Supplies” från Thos. I. Cross, Del. No. 150 och Thos Kane, Del. No. 77.

Forrest Edwards,
Sec’y Treas.
Ted Fraser,
Chairman, Org. Conn.

När vi tänker på alla dessa “raids” och arresteringar vilka I. W. W. varit utsatt för smyger sig en liten episod fram ur minnet.

När vi ännu voro i pojåkåren kom mor en dag och ville att vi skulle gå och dränka vår huskatt, för ändamålet fick vi fatt i en stark säck, lade i ett par tunga stenar och kissen, gick så och sänkte den i sjön, men döm om vår förvåning när vi efter förrettat värv kom hem var katten där och tiggede om mjölk.

Ett annat försök gjordes med samma resultat och kissen var vid gott hull när vi sist såg honom.